

ikke være, fordi en saadan Sammenligning vilde stille hans Forslag i et meget uheldigt Lys. Jeg har prøvet at opgøre Ølskattens Højde i forskellige Lande. En saadan Opgørelse er meget vanskelig, fordi Beregningsmaaden i Almindelighed er af en hel anden Art end herhjemme, men Vanskelighederne maatte dog nok kunne overvindes. Jeg er tilbøjelig til at tro efter de Prøver, jeg hist og her har gjort, at der er meget faa, maaske intet andet europæisk Land, der kender tilnærmelsesvis saa høj en Skat som den, der her er foreslaaet. Den højtærede Finansminister burde have oplyst os om, hvorledes Forholdene ere, ogsaa for Ølskattens Vedkommende. Det vilde kaste lidt klarere Lys over den Skat, der her er foreslaaet.

Ogsaa Cigarettskatten vil gennemgaaende komme til at ramme de mindre bemidlede Forbrugere haardere end de mere bemidlede, og jeg vil have Lov til her at gøre opmærksom paa en Udtalelse i Lovforslagets Motiver, som ikke bør faa Lov til at gaa upaatakt hen. Der anføres her, hvordan Skatten for Cigaretter, som hidtil i Detailpris har kostet 90 Øre for 100 Stkr., vil udgøre en Niendedel af Prisen, medens den for Cigaretter, der koste 7 Kr. for 100, vil blive en Syvendedel, altsaa ikke saa lidt mere. Og der tilføjes: „Skatten virker altsaa her ikke blot proportionalt, men progressivt, hvad der imidlertid selvfølgelig bliver des mindre Tilfældet, jo mere Prisen paa den ene Side gaar ned under 90 Øre, paa den anden Side gaar op over de 7 Kr.“ Det skal altsaa bibringe Læseren den Forestilling, at der i det hele og store gør sig en stigende Skala gældende for denne Beskatning. Men det er en ganske forkert Opfattelse, som man kun kan naa til ved at betragte nogle kunstfærdigt udpegede Grænsetilfælde. Det virkelige Forhold er tværtimod, at der i det hele og store gør sig en Stigning gældende i modsat Retning. For blot at nævne Yderpunkterne ville de billigste Cigaretter, som i Detail koste en halv Øre Stykket, faa et Paalæg af 20 pCt., medens de fineste Cigaretter, der, saa vidt jeg ved, koste 15 Øre pr. Styk, kun ville faa en Skat af $6\frac{2}{3}$ pCt. Det virkelige Forhold er, at den Arbejdsmand, der ryger en Cigaret til en halv Øre, bliver beskattet 3 Gange saa højt som den mest velstillede Del af Konsumenterne. Jeg gør opmærksom paa, at en lignende aftagende Skatteprocent i det hele og store gør sig gældende ogsaa paa Mellemintrinen. Naar det er Tilfældet, finder jeg det mildest talt meget

uheldigt, at en Udtalelse som den, jeg har citeret, staar i et Papir, der forelægges den lovgivende Forsamling.

Hele den Serie af indirekte Skatter, som jeg har nævnt, har tilmed ikke alene sin Brod vendt mod Forbrugerne, men ogsaa, hvad der stiller den i et endnu grellere Lys, i ikke ringe Grad sin Brod vendt imod Arbejderne i Kraft af den Forøgelse i Arbejdsløshed, den utvivlsomt vil foraarsage. Det vil gaa her, som det sikkert nok er gaaet med Forlystelsesskatten, at den har gjort adskillige Musikere, Artister og deslige brødløse. Det vil sikkert ogsaa gaa saaledes, at Antallet af Arbejderne i Spritfabrikkerne, i Cigaretfabrikkerne, i Ølbryggerierne, i Øl-aftapningsanstalterne, ligesom Antallet af Ølkuske og deslige bliver ikke saa lidt reduceret, sandsynligvis reduceret endnu stærkere, end Forbruget reduceres, fordi Nedgangen vel særlig vil ramme de mindre Virksomheder, hvis Personale er stort i Forhold til deres Produktionsmængde. Det vil i hvert Fald sikkert blive flere Hundrede Arbejdere, der paa den Maade blive prisgivne en uforskyldt, vel at mærke ikke forbigaaende, men vedvarende Arbejdsløshed. Det er en Hensynsløshed fra Regeringens Side, naar den paa den Maade rammer i Flæng og i meget stort Tal vil komme til at jage Arbejderne ud af deres hidtidige Erhverv, udelukkende af fiskale Hensyn. Man kunde vente, at den højtærede Finansminister, som ellers har taget saa godt ved Lære af den tyske Finanspolitik, havde indført en Bestemmelse som den, der findes i den tyske Tobaksafgiftslov af 1909, hvorefter de Arbejdere i Tobaksindustrien, der blive arbejdsløse som Følge af denne Lov, i indtil 2 Aar have Krav paa mindst tre Fjerdedele af den Arbejdsfortjeneste, som de miste. Jeg synes, det er en billig Fordring, at der bliver indført en saadan Paragraf i disse Love, og en Paragraf, der ogsaa burde have tilbagevirkende Kraft overfor dem, hvem Forlystelsesskatten har berøvet Brødet. Det vilde være klogt, om de Herrer, der repræsenterer de besiddende Klasser, gik i Spidsen med et saadant Krav eller i hvert Fald gik med til det; for gøre de det ikke, med hvad Ret ville de da selv kunne kræve Skaansomhed og Hensyntagen, naar Arbejderklassen, Socialdemokratiet bliver det herskende Parti, og det ikke som nu er de besiddelsesløse, men de besiddende Klasser, der komme til at lægge Ryg til?

Det vil neppe overraske nogen, at hele den Række af Forbrugsskatter, jeg har